

13.3. De svære spørgsmål

Hele den skitserede modsætningsfyldte situation tilspidser sig således aktuelt i en række meget påtrængende politiske spørgsmål, der inden for de centrale uddannelses- og arbejdslivsområder fx kan formuleres sådan:

- Hvordan kan *alle* unge – eller i det mindste næsten alle unge (95 pct.) – blive rustet til at varetage de jobs, der samfundsmæssigt er brug for?
- Hvordan kan man hjælpe og motivere de unge, der ikke selv kan finde ud af det, til at tage anvendelige uddannelser og gå ind i nyttige jobs – uden at der bliver tale om manipulation eller tvang?
- Hvordan kan man inden for både den offentlige og den private sektor forandre og udvikle de nødvendige jobområder, som de unge ikke finder attraktive?
- Hvem skal tage ansvaret, og hvad skal man i det hele taget stille op, når unge i nogle tilfælde presses ind i bestemte uddannelser, blot for at opdage, at der ikke er brug for dem, når de er færdige?
- Hvordan kan man udforme og praktisere kompetencegivende uddannelse, der er i stand til at opkvalificere unge, som har haft masser af tilbud, men ikke har kunnet få noget ud af dem?
- Hvad stiller man op med unge med uendelige serier af omvalg og frafald i bagagen?
- Hvordan kan man sikre sig at arbejdspladserne er åbne for at tage et medansvar for at integrere udsatte unge, der har svært ved at tilpasse sig?
- Hvordan kan man forholde sig til unge, der har helt urealistiske forventninger til deres kommende arbejde og arbejdsplads?

Spørgsmålene kunne være stillet op og formuleret på mange måder, for de er bare en afspejling af et samlet problemkompleks, der drejer sig om, at en betydelig del af unge ikke er med på eller kun modvilligt går ind på de uddannelses- og kvalificeringstilbud, der er på markedet, og derfor også kun kan få arbejde, som de ikke kan opleve som attraktivt.

Hertil kommer så en del andre spørgsmål, der hører med i en sammenhængende og dækkende ungdomspolitik – for eksempel:

- Hvordan får man *alle* de unge med en ikke-dansk etnisk baggrund ordentlig integreret i samfundet, både praktisk og mentalt?
- Hvordan nedbringer man antallet af unge, der bliver fejlnærede med deraf resulterende overvægt og andre problemer?
- Hvordan imødegår man det til stadighed store forbrug af alkohol og andre euforiserende stoffer blandt de unge?
- Hvordan forholder man sig til de voksende problemer omkring de unge, der psykisk mistrives og kæmper med stress, selvværdsproblemer, spiseforstyrrelser o.lign.
- Hvordan indretter man de større byer, så de er til at være i for alle generationer?
- Hvordan får man flere og bredere grupper af unge til at deltage aktivt i samfundets demokratiske processer?

Listen kan selvfølgelig forlænges og nuanceres efter behov, men den skulle her være lang nok til at illustrere, at der er en bred vifte af dybtgående og alvorlige ungdomspolitiske problemer, som samfundet aktuelt står overfor – og et blik på de seneste års politik viser, at de kun er blevet behandlet usammenhængende og utilstrækkeligt.

Knut Flarås, Noemi Katznelson, m.fl.

Kilde: "UNGDOMSLIV - mellem individualisering og standardisering" Samfundsliv 2009 (s. 288-291)